

Landstingets Forslag jo vilde reduceres med de Hartkornsskatter, som af de paagældende ny kommunale Skatteobjekter nu svares til Kommunen.

Og de bygningsafgiftspligtige Ejendomes Ejere ville kun tabe ved Landstingets Forslag baade absolut set og i Sammenligning med Folketingets. De ville efter Landstingets Forslag faa meget større Skatter end efter Folketingets.

Efter Flertallets Formening bør man arbejde hen til, at Landkommunerne kunne beholde det Beløb, som de efter Folketingets Forslag foruden de til Hartkornsskatternes Nedskrivning bestemte Beløb ville erholde og ved Siden deraf give Sognekommunerne Udgang til efter Regler, billigede af Amtsrådet, at inddrage ny Skatteobjekter under den kommunale Ejendomsbeskatning, alt saaledes som de forskelligartede Forhold i de enkelte Kommuner maatte gøre det ønskeligt. I det Hele formener Flertallet, at Forholdene i vore Landkommuner stille sig saa forskelligartet, at man maa være varsom med at paalægge deres Udvikling og Velvære ensartede Regler for hele Landet, idet saadanne ensartede Regler i nogle Kommuner kunne vise sig at være for vide, i andre for snevre, og man har herved bl. a. Tanken særlig rettet paa Bestemmelserne i Landstingsforslagets § 30 om, at Paaligningen efter Ejendomsstyrb ikke maa være over $\frac{3}{4}$ og ikke under $\frac{1}{2}$ af det hele Vigningsbeløb. Der kan være mange Kommuner, hvor disse Regler ville virke høist uheldigt og lægge enten alt for ringe eller maatte meget for stort Beløb over paa Formue- og Lejlighedsstaten.

Heller ikke kan Flertallet finde det rigtigt, saaledes som Landstingsforslagets § 31 bestemmer, i Fremtiden at lægge Udskrivningen til Amtsræpartitionsfonden udelukkende paa de faste Ejendomme i Amtsræadskredsen. Tværtimod turde der, naar nu væsentlige Ulemper ved den sognekommunale Beskatningsmaade blive rettede og Beskatningsmaaden derved forbedres, være al Grund til at holde det aabent for Amtsræadene at ligne en Del af deres Udgifter paa Kommunerne og derved frigøre alle de faste Ejendomme for en Del af deres Skatter.

Hvad Kjøbenhavn, Købstæderne og Handelspladserne angaar, foreslaar Landstingsforslaget at give deres Kommunalbestyrelser Ret til samtidigt med, at Bygningsafgiften til Staten ophæves og den ny Ejendomsstyrbstat til Staten indføres, at udskrive Dækning af en Del af deres Fornødenheder ved en ny kommunal Skat efter Ejendomsstyrb paa de faste Ejendomme.

For de kjøbenhavnske Ejendomes Vedkommende, tagne som Helhed, vil dette medføre, at Skattebyrden paa faste Ejendomme bliver omtrent det samme som nu, idet det Beløb, hvormed den ny Ejendomsstyrbstat er mindre end den nuværende Bygningsafgift, vil opsluges af den ny kommunale Ejendomsstat og herimod kan ingen Indvending gøres. Men medens Forholdet saaledes i Henseende til Skatternes samlede Beløb forbliver uforandret, vil der komme til at foregaa en overordentlig stærk Forskydning af Skattebyrden imellem de kjøbenhavnske Ejendomme indbyrdes, uden at der ved denne Forskydning vindes noget for Statskassen eller for Kjøbenhavns Kommunes Kasse eller for nogen som helst Kommune eller nogen som helst Ejendomsbesidder uden for Kjøbenhavn. Forskydningen vil komme til at gaa i den Retning, at Ejendommene i den indre Del af Byen vil faa et meget betydeligt Skattepaalæg — fra ca. 2,500 Kr. aarligt pr. Ejendom og nedester — alene til Fordel for Ejendomme i andre Dele af Byen, hvor dog Ejendomme med Smaalejligheder ville miste den dem hidtil indrømmede fritagelse for eller Dæmpelse i Bygningsafgiften.

Den ny kommunale Ejendomsstat i Kjøbenhavn antages af Landstinget at ville anbringe ca. 600,000 Kr.

Den ny kommunale Ejendomsbeskatning i Købstæderne og Handelspladserne gaar efter Landstingets Forslag ud paa, at Kommunalbestyrelserne faa Ret til med Indearigs-